

FEDERICO AXAT

AMNÈSIA

Columnna

FEDERICO AXAT
AMNÈSIA

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2018
© FEDERICO AXAT, 2018
PUBLICAT D'ACORD AMB PONTAS LITERARY & FILM AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2018
© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2018
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2418-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 15.940-2018
FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S.L.
IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Vaig trobar la noia morta d'un tret a la sala d'estar de casa meva.

Em vaig despertar embolcallat d'una boirina de confusió, tal com em passava sovint cada vegada que m'emborratxava i queia rendit en un altre lloc que no fos el meu llit. El primer contacte amb la realitat va ser el grinyol llunyà del gronxador al porxo del davant; el segon, un cop al llum de peu quan vaig estirar els braços per treure'm la mandra, encara sense obrir els ulls. La fatalitat que últimament caracteritzava la meua vida va fer que el llum caigués a terra i que la tulipa es trenqués en mil bocins.

En aquell moment vaig entendre que era a la sala d'estar, estirat de bocaterrosa. Tenia un dolor intens al pit, el braç esquerre entumit i la galta enganxosa. Quan vaig entreobrir les parpelles, el primer que vaig veure va ser la forma de l'ampolla de vodka a la tauleta de centre, a un metre d'on era jo. Des d'aquella posició, la perspectiva l'havia transformat en una obra colossal, en un obelisc a l'altura del meu fracàs. Vaig fer una ganyota de desgrat i em vaig sumir de nou en la foscor que començava a resultar-me tan familiar. La veueta acusadora es va

posar a parlar gairebé de seguida. He assumit el meu problema amb l'alcohol i he après a escoltar-la durant aquells primers instants de pesadesa i de culpa. Ho faig en silenci, com un nen que rep una reprimenda merescuda, recordant els temps llunyans en què em pensava que tenia el control de la meua vida, i que per moltes vegades que ho hagi promès a la meua exdona, o a la meua filla (encara que ella no ho sàpiga), o fins i tot a la meua advocada, tornaré a caure a la mateixa trampa una vegada i una altra com un idiota. Tinc vint-i-set anys. En Donald, el meu mentor a Alcohòlics Anònims, diu que me n'he adonat a temps, que ell a la meua edat era un enze amb una dècada d'excessos i d'estupidesa per davant. No és un pensament gaire reconfortant.

Quan em vaig començar a aixecar, un dard amb la punta d'acer se'm va clavar al front. Els braços em van tremolar i vaig estar a punt de deixar-me caure, però finalment vaig aconseguir redreçar-me en el que era la ressaca més penosa de la meua vida. He après a ignorar una ressaca lleu, fins i tot a conviure amb una de moderada; en canvi, no hi ha res a fer amb una de proporcions èpiques. Em costava determinar a quina de les tres m'enfrontava aquesta vegada.

Vaig obrir els ulls.

La finestra era un rectangle negre; d'alguna manera m'havia teletransportat al futur i ja s'havia fet fosc. Era possible que no recordés absolutament res de les últimes hores? No seria la primera vegada, però aquest fet no deixava de sorprendre'm. Normalment aquí la veueta començava la segona part del seu discurs habitual, que ja no es basava en el retret allisonador, sinó en la culpa i la resignació; desapareixien la vehemència i la fúria i només quedava la trista acceptació d'una causa perduda. Però aquest cop no

hi va haver temps per a lamentacions, perquè mentre em concentrava en l'ampolla, una forma resplendent a terra em va cridar l'atenció, i el que durant un instant va ser un centelleig en forma de L, no va trigar a revelar-se com la pistola Ruger P85 que havia sigut del meu pare.

Va ser llavors quan de cua d'ull vaig veure el cos. Tot això devia passar en menys de mig minut, però a dins del meu cap els esdeveniments es van desenvolupar amb una lentitud impressionant. Vaig girar el cap, conscient que alguna cosa no estava bé, i allà vaig veure la noia, de bocaterrosa, tapada amb un llençol blanc. Tenia el cap lleument inclinat a la dreta, en direcció on era jo, els ulls oberts mirant a l'infinit.

Em considero una persona forta. Als onze anys vaig trobar la meva mare morta després d'una llarga agonia a causa d'una malaltia terminal. El meu pare va ser detingut, acusat d'haver-la asfixiat amb un coixí, i poc temps després es va engegar un tret al cap amb una escopeta que li va polvoritzar el crani. A ell no el vaig haver de veure, però estava sol a casa quan la policia es va presentar per donar-me la notícia. El cadàver de la noia, a qui més tard em referiria com la noia del collaret —si bé en aquell moment no en duia cap—, em va afectar d'una manera diferent, perquè en la seva existència hi havia alguna cosa esgarrifosa que m'incriminava inequívocament.

Vaig acostar-me al cos oblidant-me per un moment de les palpitations del cap. La meva vista anava de la noia a l'arma. De l'arma a la noia. Llavors va aparèixer la por, acompanyada de la pregunta òbvia.

Què has fet?!

No l'havia vist mai, aquella noia, d'això n'estava segur; tanmateix, hi havia alguna cosa d'ella que em resultava estranyament familiar.

Sense pensar-m'ho dues vegades, la vaig girar de panxa enlaire i vaig comprovar que no tenia pols. La pell encara era tèbia, però d'alguna manera sabia que no podria fer res per ella. Li vaig oprimir el pit unes quantes vegades, li vaig bufar aire entre els llavis, li vaig tornar a oprimir el pit i vaig continuar fins que la consciència em va dir que havia fet tot el que calia. Em vaig quedar agenollat al seu costat, amb les mans i la cara empastifades de sang, i la vaig observar una mica més atentament. Tenia una cara bonica, aquella mena de bellesa que no admet discussió; no aparentava més de vint anys. Duia una samarreta blanca, uns *shorts* blaus amb cors blancs i unes vambes DC. El tret havia impactat a l'esquena, a l'altura del cor.

Vaig observar el llençol que havia deixat a un costat, ara rebregat en una bola irregular. Un riu de sang estava a punt d'arribar-hi, de manera que el vaig apartar amb el peu.

Llavors vaig perdre la calma. Fins a aquell moment, els meus actes havien estat guiats pel sentit comú; havia fet tot el que havia pogut per salvar-la. Què se suposava

que havia de fer, ara? Les mans em tremolaven. Vaig es-
crutar la sala d'estar amb la sensació que m'estaven ob-
servant; em vaig concentrar en l'ampolla buida, després
en les meves mans i finalment en la pistola. Vaig caminar
d'un costat a l'altre mussitant paraules inintel·ligibles.
Havia de trucar a la policia.

—Truca-hi ara mateix, Johnny —em vaig dir, men-
tre travessava la sala esperitat.

Vaig passar pel costat del cadàver i ni tan sols em vaig
atrevir a tornar-lo a tapar amb el llençol. Vaig anar a la
cuina i em vaig rentar les mans i la cara frenèticament.

—Merda!

Vaig continuar refregant la pell fins que l'aigua de la
pica va tornar a ser cristal·lina. Em vaig treure la samarre-
ta tacada de sang i la vaig llançar al cistell de la roba bru-
ta. A la rentadora hi havia roba neta, vaig rebuscar fins
que vaig trobar una samarreta i me la vaig posar.

La policia et preguntarà per què t'has canviat de roba.

—Perquè no puc suportar la puta sang! —vaig cridar
a l'aire.

En aquell moment la noia acaparava tota la meva
atenció, però una part de mi continuava pendent de
l'ampolla. Era l'ampolla el que ho complicava tot.

La vaig agafar i la vaig aguantar en l'aire, repri-
mint-me el desig de cridar i de llançar-la amb força con-
tra el terra. Què en podia fer, de l'ampolla?

Ets al mig del bosc. Ja se t'acudirà alguna cosa.

El meu cap havia entrat en un cicle del qual no es
podia escapar. Vaig sortir per la porta del davant i vaig
donar la volta a la casa per endinsar-me en els boscos
que s'estenen més enllà de la meva propietat cap al nord
de Nou Hampshire. Vaig córrer a tota velocitat, agitant
l'ampolla buida com un maníac. Vaig estar a punt de

caure de morros dues vegades, i a la tercera no vaig tenir tanta sort: vaig anar a petar contra l'arrel d'un avet i el meu llavi inferior en va sortir força malparat.

Genial, ara hauràs d'explicar a la policia com t'has partit el llavi.

Era a uns cinquanta metres de la casa, en un camí fressat per on havia transitat un milió de vegades durant la meva infantesa i també com a adult. Va ser llavors quan vaig sentir l'estrèpit. Em vaig quedar glaçat, molt quiet, estirat a terra i assaborint el gust metàl·lic de la sang. Havia sigut un tret? Em semblava que no, però tot havia passat molt ràpid. En aquella direcció hi havia un lloc que el meu germà i jo havíem batejat feia molt de temps com el promontori del rèptil.

Era curiós, perquè fins a aquell moment no m'havia plantejat seriosament la possibilitat que jo pogués haver matat la noia, però tampoc se m'havia acudit que l'assassí potser seguia rondant pels voltants. Quina paradoxa.

Havia de desfer-me de l'ampolla i reavaluar la situació.

Vaig recórrer a pas lleuger la resta del trajecte fins a Union Lake, uns cinc-cents metres en total. Em vaig aturar a l'espadat, la massa d'aigua era com un gran ull negre que reflectia la lluna just al mig. A la riba de l'altra banda, al cim d'un turó i traspuntant entre els arbres, hi havia la planta d'aigua abandonada.

Vaig tirar l'ampolla amb totes les meves forces, com si això m'ajudés a treure'm de sobre l'autèntic problema. El llac se la va empassar amb un plopl!, i tot va tornar a ser com abans. Aquella nit els mussols estaven particularment animats.

Em vaig quedar allà, sincerament sense saber què fer, el llavi se'm començava a inflar i sabia que havia de tornar; hi havia una noia morta a casa meva que es mereixia

alguna cosa més que un paio mediocre preocupat per si la seva renovada afició a la beguda sortia a la llum.

Just quan em començava a girar, vaig captar una cosa a la vora del llac. Entre les plantes, una esfera blanca es va amagar: una cara. Les branques es van agitar i vaig entreveure una figura que es fonia amb la nit.

Vaig decidir tornar pel camí més directe, apartant-me del sender. Això també em permetria donar una ullada al promontori del rèptil. Si una cosa començava a tenir clara, era que havia de tornar a casa i trucar a la policia d'una vegada.